

Hátul hajt

Tajmel Tibor kisgyerekként meglátta a színes, hangos autókat, és rögtön tudta: ő autóversenyzőnek született. Igazi megszállott autós lett az elmúlt évek alatt, olyannyira, hogy az elmúlt két évben két bajnokságban versenyez párhuzamosan. Egy dolog van, ami állandó: a hátsókerék-hajtás.

- Előbb vezettél, mint ahogy jogsid volt?

- Most már azt hiszem, elévült a dolog, úgyhogy mondhatom, hogy igen... Sokkal előbb. Én már középiskolába is autóval jártam. De más ne csináljon ilyet!...

- Mikor voltál igazán először autóversenyző?

- Talán '95 volt, mikor összeraktunk akkori navigátorommal, Varga Zolival egy kerekklámpás Zsigulit, amit egy szétrohadt autóból kezdtünk építeni. Zolinak nagyon sok munkája volt benne, még most is hálás vagyok érte. Akkor még a terep-túra szakágban kellett menni ahhoz, hogy másodosztályban lehessen indulni. Ezt abban az egy évben vezették be talán, vagy lehet, hogy még egy év volt, aztán utána rájöttek, hogy ez így nem jó iskola, mert másról szól a terep-rali és másról a rali. De ez volt a belépő, hogy mi mehessünk a másodosztályban, és mi abban az évben kategóriát nyertünk, és abszolút másodikkak lettünk a kerekklámpással. De abban még nem volt se cső, se semmi, majdnem sima utcai volt, annyi, hogy keményebb lengéscsillapítók voltak benne, meg a motor ez kicsit jobb volt, mint az utcaiban.

- Ezután hogy boldogultál a másodosztályban?

- 1996-ban vettünk egy új autót, egy kocka 1300-as Ladát, szintén N-est, és azzal vágtunk bele a másodosztályba. Teljesen kosztprénzből, mert sok fogalmunk nem volt a dolgról. Azt az évet végigversenyeztük úgy, hogy az autóban aludtunk, lábon mentünk le, meg azt mondhatom, hogy még

az utcai autóm is ez volt, ezzel jártam például dolgozni. Ez volt a mindenes. Gumink olyan volt, amit a gumisok már kidobtak, hogy ez már nem jó semmire, mi azzal indultunk a versenyeken. Túl eredményesek nem is tudtunk lenni, de ahhoz képest, amilyen körülményekkel mentünk, az éves bajnokságban a Ladások között talán ötödikek lettünk. Veszprémben még egy abszolút tizedik időt is tudtunk menni. Martin Jani barátom meg is jegyezte, hogy bolond vagyok... de én nagyon büszke voltam magamra. Végigszenvedtük az évet, bár az autóval nem volt gond, mert széria olt, de anyagilag nagyon nagy kínlódás volt. A családi pótléktól kezdve mindent elversenyeztem... emiatt is kellett abbahagynunk, mert '97-ben elkezdtem a semmiből építkezni, és a versenyautó ára is belecsúszott, de lett házunk.

- Meddig nem versenyeztél?

- Elég sokáig, de azért közben vettem egy 1600-os, N-es Zsigulit, de ahogy megvettem, úgy el is adtam, talán egy RTE versenyt mentem vele Veresegyházán. Beültem navigálni néhány versenyen, de rájöttem, hogy ez nem az én világom, mert féltem jobb oldalon.

- Mikor versenyeztél újra?

- Vettünk egy kockát, ami a jelenlegi VFTS-em alapja, 2003 év közepére összeraktuk, és azóta támadtunk vele. 2004-től teljes éveket mentünk, közben volt egy navigátorcserém, akkor ült be Attila mellém a Ladába. Akkor az Asconát már megcsináltuk, és úgy volt, hogy azzal is megyünk teljes évben párhuzamosan. Egyikkel túrában, másikkal másodosztályban. Ez a második évünk, hogy párhuzamosan megyünk mindkettőben. Végülis mindenhol rajthoz tudtunk állni. Idén megfordítottam a dolgokat, idén a másodosztályban megyünk a Ladával, és túrában az Asconával. Másodosztályban nem megy túl jól az év, két mínuszban vagyunk. Egyszer a váltó állt meg, és árkot is fogtunk, egyszer a motor adta meg magát.

- De túrában viszont nagyon jól állsz...

- Igen, köszönhetően az Ascona megbízhatóságának, valamint Hegedűs Csabi barátomnak, aki versenyről versenyre úgy készíti fel, mintha a

sajátja lenne, és a versenyek alatt egy csavarhúzó sem kell megmutatnunk az autónak. Csak arra kell figyelni, hogy legyen benne benzin. Ezen kívül semmi baja, szóval nagyon meghálálja a gondoskodást az autó.

- Túrában most vezeted a kategóriádat. Ott mik a célok idén?

- Igen, a H2-t vezetem, valamint a HK/2 Kupában is elsők vagyunk. Ha most nagyon-nagyon számolgotásba megyek bele, akkor azért nem lazálhatunk a hátralévő két futamon. Kosztolányi Imi tíz pontra van a H2-ben mögöttünk, de ha minden jól megy, és nem lesz műszaki gondunk, valamint pontszerző helyen érünk be, akkor szerintem megtartható az előnyünk. Valamint én kinéztem magamnak, hogy az abszolútban sem tűnik elérhetetlennek a harmadik hely... ott is szeretnék felkapaszkodni a dobogóra. Ez szerencse kérdése is, én taposni fogom a gázt, az biztos.

- Miért hívnak Ördögnek?

- Ez úgy kezdődött, hogy a baráti körben nagyon sokáig Tajmi voltam. Aztán valaki kitalálta, hogy tasmán ördög. Sokat nem tudok erről az állatról, pedig már talán ideje lenne utánanéznem, de a lényeg, hogy a tasmán elmaradt, és maradt az ördög. Ez talán utal egy kicsit a kinézetemre is, a sötét bőrömre és a sötét hajamra, meg általában a hajam égnek áll, mert kicsit önálló életet él a fejemen... úgyhogy ezért.

- Mennyire érzed a nézők szeretetét?

- Megmondom őszintén, ami lejön, hogy tényleg várnak, és örülnek nekünk. De ami meglep, hogy ismernek. Én nem is gondoltam. De amikor elmegyek valahová versenyt nézni, és mellettem hallom, hogy te, ott a Tajmel... abból jövök rá, hogy ismernek. De nem gondoltam volna, hogy ennyien követik a versenyeket. Jó, azt tudtuk, hogy kijárnak, meg ott vannak, és örülnek, de hogy még fel is ismernek... Talán az eredmények hozták ezt, hogy egyre többet jelenünk meg médiában, de ez újdonság volt. Szóval én azt érzem, hogy népszerűek vagyunk, amiért hálás is vagyok, és próbálom azért kiszolgálni a nézőket, csak hát ez az idő rovására megy sokszor. Ezzel tehát egy kicsit most már csínján bánunk. De nagyon szeretek a nézőknek autózni. Nekem erről konkrétan le kellett

szoknom. A navigátoraim mondták, hogy ne csapassam, ne menjek keresztbe, Nemes Csabi például többször elmondta, hogy azért bír megverni, mert ahol nem kéne, én ott is keresztben autózom, kapartatom, mert ahol megláttam, hogy itt sok néző van, önkéntelenül is azt gondoltam, na itt meg kell csapatnom. Mert ők ezért jöttek ki. De tényleg ez sokszor megbosszulja magát. Én ezért szeretem például a prológokat. Az erről szól. Ott ugyanis büntetlenül lehet a nézőknek autózni. Sok embert nem értek, hogy nem szeretik a prológot, meg minek... szerintem az kell. Pont azért, mert megmutathatjuk a nézőknek, hogy tudunk mi így is autózni, nem csak íven és gyorsan menni, hanem ha kell, keresztben-hosszában, faltól-falig...

- Melyik autóddal tudsz látványosabb lenni, a Ladával vagy az Asconával?

- A VFTS az adottságai miatt látványosabb tud lenni, mert a Zsiguli egy pattogós, ideges autó, ott sokkal jobban kell gépészkedni, sokkal hamarabb elpattan, sokkal könnyebben keresztbe áll. Az Asconának, annak ellenére, hogy úgymond primitívebb futóműve van, mint a Ladának, tehát merevtengelyes hátul, de ennek ellenére sokkal kevésbé áll keresztbe, sokkal stabilabb az úton, de ahol lehet, azért azzal is megszínezzük.

- Van olyan autó – persze a reális lehetőségek között – amivel tudnál, vagy szeretnél menni?

- Elérhetőség és alkatrész ellátás miatt gondolkodtam egy BMW építésén, de még nem tudom. Az az igazság, hogy összkerekes autót még nem is nagyon vezettem, de anyagi megfontolásból ezt el is kell vetnem.

- Elsőkerekes szóba sem jöhet?

- Egyelőre kitartok a kétkerék hajtásnál, és hátul. Elsőkerekessel nem mennék semmiképp. Egyszer próbáltam egy elsőkerekes autót, utána fizettem a lakatost meg a fényezőt, úgyhogy erről le is tettem. Nem is érzem, nem is tudok vele jól menni, nem vonz.

- A családod hogy viseli, azzal együtt, hogy talán már hozzászórtak a megszállottságodhoz?

- Igazából a nehéz időszak az elején volt. A párom előtt nagyon meg kell, hogy emeljem a kalapom, mert akkor amit én csináltam, az tényleg beteges volt. Az összes pénzt elveszenyeztem, de szó szerint. És akkor kitartott mellettem, sőt, kijött a versenyekre, szurkolt, örült velem a sikernek, és a kudarcokban is mellettem volt, szerintem nagyon kevés nő az, aki ezt megtenné. Azóta a gyerekek is állandó látogatói a versenyeknek. Most, mivel babát várunk, most a párom idén nem nagyon jött, de a fiam, aki 9 éves, idén azért mindig eljött. A 15 éves nagylányom már annyira már nem a verseny után, hanem a fiúk után érdeklődik... Mostanában ő sem jön. Szerintem amint meglesz a pici, ők ugyanúgy el fognak jönni. Már most erősen rugdossa az anyja hasát, ha autóhangot hall... szerintem a génjeiben benne van, bár leányzó lesz, de nincs kizárva, hogy a jövő nagy női autóversenyzője lesz... Ha mégsem, azt sem bánom. Nem akarom a gyerekeimet erre teregetni, hanem támogatom őket, abban, ami érdekli őket, mert azért ez a hobbi amellest, hogy nagyon sok örömet ad, nagyon sok lemondással és áldozattal is jár. Szóval mi autóversenyzők, elég hülyék vagyunk, mert a sok kínlódás után van egy kis öröm. Tehát a befektetett munka nem arányos az örömmel, de mégis csináljuk...

- Tíz év múlva még autóversenyző leszel?

- Nem tudom. Én addig szeretném csinálni, míg jól érzem magam benne. Most még úgy érzem, hogy nem vagyok öreg hozzá. De még szerintem ez még annyi sok szépséget tartogat számunkra, hogy egyelőre nem szándékozom abbahagyni. Amíg lehetőségem van, addig megyek, de úgy, mint '96-ban, tehát minden áron már nem mennék. Most már fontosabb a család, a gyerekek, hogy meg legyen ami kell. Nem azt mondom, hogy minden, mert nem vagyok híve az elkényeztetésnek,. De ha emellett van módom rá, akkor versenyzek.

- Mi az, amit a leginkább nyertél az autósporttal és a ralival?

- Azt csinálhatom, amit szerettem volna kiskoromban. Még most is sokkal fontosabb dolog számomra, hogy minden versenyen elindulhassak egy Ladával, mintha azt mondanák, hogy mehetek egy WRC-vel, de csak egy

versenyt. És nagyon sok barátot szereztem. Hozzáteszem, negatív tapasztalataim is vannak, tanulságot is kaptam sok esetben. Nagyon nagy a bizalmam az emberekben, ezt sokan ki is használták, de megfizettem a tanulópénzt, és megtanultam a leckét.

- Voltak nagyobb baleseteid?

- Utóbbi időben csak kisebb becsúszásaim voltak, de ez benne van. A nagyobb baleseteim talán pályabejáráson és közúton voltak inkább. A pályabejárás az én hibámból, de közúton nem én hibáztam. A pályán próbálok annyit vállalni, amiről úgy érzem, tudom még kezelni. Nem szoktam idegeskedni, megpróbálok gyorsan, de biztonságosan autózni, szóval nem teszek fel mindent egy lapra vagy sikerül vagy nem alapon. Mert a versenynek a végén van vége.